

Sygnatura akt VI Ka 281/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 maja 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Protokolant Natalia Skalik-Paś

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2018 r.

sprawy **A. G. (G.)**, syna A. i G.

ur. (...) w N.

obwinionego z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 25 stycznia 2018 r. sygnatura akt VI W 496/17

na zasadzie art. 437 kpk, art. 438 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach.

VI Ka 281/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 25 stycznia 2018r. w sprawie o sygnaturze akt VI W 496/17 uniewinnił obwinionego A. G. od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 97 k.w. Sąd kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku złożył oskarżyciel posiłkowy, zaskarżając orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucając błędne ustalenia faktyczne oraz błędną ocenę dowodów, w szczególności wyjaśnień obwinionego.

Stawiając powyższe zarzuty na rozprawie apelacyjnej sprecyzował, że wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wywiedziona apelacja okazała się zasadna o tyle, że zachodzą podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach.

Jak wynikałoby z pisemnego uzasadnienia wyroku podstawowym z powodów uniewinnienia obwinionego była treść art. 5 § 2 k.p.k.

Podkreślić należy, że zgodnie z jednolitą linią orzecznictwa oraz przyjętym w doktrynie stanowiskiem zasada „in dubio pro reo” ma zastosowanie jedynie w sytuacji, gdy wszystkie okoliczności sprawy zostały wyjaśnione i pomimo

wykorzystania wszystkich istniejących możliwości dowodowych nadal pozostają nie dające się usunąć wątpliwości. Bowiem - jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Krakowie - „nie dające się usunąć wątpliwości to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi przy użyciu zasad oceny dowodów. Dopiero gdy sprzeczności nie da się rozstrzygnąć, to jest wątpliwości usunąć, wtedy wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 k.p.k.) Poza tym "nie dające się usunąć wątpliwości" muszą być wątpliwościami rzeczywistymi, nie zaś pozornymi, a więc wynikającymi z niedostatków inicjatywy dowodowej, przy czym muszą one powstać w trakcie dokonywanego przez sąd odtwarzania wszelkich możliwych wersji, jakie wynikają z zebranych w sprawie dowodów.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 stycznia 2003 roku, sygnatura akt II AKa 360/02, KZS 2003/3/46).

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że obwiniony nie był jedynym użytkownikiem samochodu i nie udało się ustalić kto feralnego dnia nim kierował.

Taka konstatacja jest zadziwiająca jeżeli popatrzeć na wyjaśnienia obwinionego w których wskazuje on, że poruszał się tym samochodem, nadto syn obwinionego zeznał przeciw, iż od dnia 7 stycznia 2017 r. wyłącznym użytkownikiem samochodu był obwiniony (karta 22). Zważywszy zatem na datę zdarzenia nie pojawia się żadna informacja z której wynikałoby, iż inna osoba miała ten samochód po dniu 7 stycznia 2017 r. użytkować, a zatem w ogóle nie byłoby tu wątpliwości które mogłyby być rozstrzygane w oparciu o art. 5 § 2 k.p.k., nadto ewentualne ustalenia powinny być dokonywane w ramach powyżej wskazanej oceny dowodów, której w tym zakresie nie przeprowadzono.

Kolejna kwestia dotyczy tego czy samochód D. D. nr rej (...) posiadał jakieś uszkodzenia w tylnej lewej części. Sąd stwierdza, iż nie wiadomo czy takie posiadał bowiem z zeznań A. P. wynikać ma, iż pojazd nie był uszkodzony.

Jednakże z zeznań tych wynika, iż na zderzaku było przytarcie, które w takim razie powinno być oceniane pod kątem zgodności z opisem wskazanym przez W. H.. Nadto wypada podkreślić, iż zeznania A. P. wymagają co najmniej doprecyzowania i szczegółowej oceny, skoro z jednej strony świadek twierdzi, iż przy kupnie cały samochód w zakresie elementów metalowych był sprawdzany w zakresie grubości lakieru – a zatem sprawdzać miano czy nie było naprawiany i ponownie malowany. Przy czym równocześnie świadek wskazuje na informację uzyskaną od sprzedającego, iż samochód był naprawiany i malowany po prawej stronie i podaje iż widać było źle położoną bazę (lakieru) – karta 92 verte, co wskazywałoby iż niektóre elementy metalowe miały być wcześniej malowane.

Nie jest zatem tak jak konstatuje to Sąd, iż A. P. stwierdził stanowczo, że samochód nie był uszkodzony.

Również z protokołu oględzin wynika iż samochód posiadał na tylnej lewej części – na zderzaku otarcie o dł. 17 cm (karta 30). Zatem nie sposób uznać iż samochód nie posiadał żadnych uszkodzeń.

Powyżej naprowadzone uwagi skłaniają do konstatacji, że rozważania Sądu Orzekającego są niewystarczające i przedwczesne.

Tym samym konkluzję Sąd I instancji dotyczącą zastosowania wobec obwinionego zasady określonej w art. 5§2 k.p.k. należy uznać za przedwczesną.

Mając powyższe względy na uwadze, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd przeprowadzi pełne postępowanie dowodowe dla poczynienia prawidłowych ustaleń kwestii wskazanych powyżej, nadto rozważy także możliwość przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego dla porównania śladów które widoczne miały być na obu samochodach, przy czym konieczne będzie ustalenie czy sporządzono fotografie samochodu w dniu oględzin w dniu 2 marca 2017 r.

Nie przesądzając rozstrzygnięcia w przedmiocie winy obwinionego należy stwierdzić, iż przeprowadzając postępowanie dowodowe winien Sąd poddać wnikliwej analizie treść zeznań świadków oraz wyjaśnień obwinionego, starając się zweryfikować w oparciu o zgromadzone dowody ich treść, a kierując się zasadami wiedzy oraz

doświadczenia życiowego, mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, ocenić wiarygodność zeznań tych oraz wyjaśnień obwinionego, nadto wyniki analizy materiału dowodowego przez Sąd I instancji powinny znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku, zgodnie z art. 424§1 i 2 k.p.k. oraz uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej, co powinno umożliwić trafne wypowiedzenie się w przedmiocie winy.